

[Den fg. handelsminister.]

Som det ses, er ovennævnte spørgsmål stort set sammenfaldende med det nu af fru Litten Hansen stillede. Besvarelsen af begge de stillede spørgsmål er under udarbejdelse og påregnes afgivet inden udgangen af denne måned.

(I skrivelse af 5/7 76 har handelsminister Erling Jensen i fortsættelse af ovenstående til det energipolitiske udvalg fremsendt 2 af uranforsyningsudvalget udarbejdede notater).

Af *Wilhelm* (VS) til justitsministeren (9/6 76):

„Hvilke overvejelser gør regeringen sig med hensyn til erstatningsbestemmelser i tilknytning til atomkraftuheld på baggrund af, at de eksisterende bestemmelser begrænser skadeserstatningernes omfang til højst 900 mill. kr., under officielle amerikanske beregninger viser, at alene de materielle skader kan beløbe sig til op imod 100 mia kr., altså mere end det hundreddoble, og hvordan vil regeringen skaffe dækning for statens forpligtelse i så henseende?“

(Spm. nr. 532).

Begrundelse.

Efter international aftale er skadeserstatningerne i tilfælde af en a-kraftulykke begrænset til 900 mill. kr., som efter dansk lovgivning skal udredes på følgende måde: de første 75 mill. kr. af kraftværksejeren, de næste 455 mill. kr. af den danske stat og resten af en mellemstatslig erstatningsfond.

Imidlertid er disse beløb helt ude af trit med det mulige skadesomfang ved alvorligere reaktoruheld. Således regnes der med materielle skader ved et stort a-kraftuheld på helt op mod 100 mia kr.

Man kan naturligvis sige, at et uheld af et sådant omfang repræsenterer en katastrofe så stor, at det i sig selv bliver absurd at tale om skadeserstatning.

På den anden side er det klart, at den nugældende erstatningsramme ikke slår til selv over for relativt små uheld. Beløbsrammen er sprængt, blot få hundrede landbrugsejendomme gøres ubrugelige i en længere række.

Det er offentligt bekendt, at der arbejdes med a-krafterstatningsspørgsmålet inden for OECD. Det må være rimeligt, at dette spørgsmål er klart besvaret af den danske regering, inden der evt. træffes beslutning om atomkraftværker her i landet.

Når der også i spørgsmålet er inddraget problemet om, hvordan staten vil skaffe dækning for sin andel af forpligtelsen, hænger det sammen med opgavens helt usædvanlige omfang samt det forhold, at staten normalt er selvforsikrende. Til eksempel kan nævnes, at statens forpligtelse ved det før omtalte store uheld med den hidtidige fordelingsnøgle ville beløbe sig til mere end 50 mia kr. eller gennemsnitlig godt 30.000 kr. for hver dansk familie.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (16/6 76):

Regler om erstatning for atomskader findes i lov nr. 332 af 19. juni 1974 samt i Pariskonventionen af 29. juli 1960 og Tillægskonventionen af 31. januar 1963, jfr. lovens § 1, litra j og k.

Ifølge lovens § 21 er ansvaret for anlægsindehaveren, herunder staten som anlægsindehaver, begrænset til 75 mill. kr. Ifølge Tillægskonventionen garanterer de deltagende stater, at erstatning for skader, for hvilke indehaveren af et anlæg i en af disse stater er ansvarlig, ydes med indtil 120 millioner afregningsenheder, jfr. lovens § 1, litra m, eller ca. 900 mill. danske kr. Beløb indtil 70 millioner afregningsenheder eller ca. 530 mill. kr. skal dækkes af indehaverens forsikring og offentlige midler, der stilles til rådighed af den stat, hvori det anlæg, hvis indehaver er ansvarlig, er beliggende. Beløb mellem ca. 530 mill. kr. og ca. 900 mill. kr. dækkes af offentlige midler, der stilles til rådighed af alle de stater, der har ratificeret Tillægskonventionen, efter regler, der er fastsat i konventionen. Overstiger de nukleare skader de nævnte maksimumsbeløb, nedsættes erstatningerne med samme brøkdelt, jfr. lovens § 32, stk. 3, og § 23, stk. 1.

Om beregningen af skadesrisikoen har handelsministeren til brug for besvarelsen af spørgsmålet oplyst, at en reaktorulykke i henhold til den såkaldte Rasmussenrapport (WASH 1400 af oktober 1975) — som der formentlig sigtes til i spørgsmålet — under ekstremt uheldige forhold (kernenedsmeltning kombineret med størst trolige udslip af